सकुल्ये तस्य निनयेत्तदभावेऽस्य बन्धुषु। यदा तु न सकुल्यः स्यान्न च सम्बन्धिबान्धवाः। दद्यात् सजातिशिष्येभ्यस्तदभावेऽप्सु निःक्षिपेत्" अतएव श्राद्धीयान्नस्य पात्राभावे जले प्रक्षेपः। अतएव "मनसा पात्रमुद्दिश्य भूमौ तोयं विनिःक्षिपेत्। विद्यते सागरस्यान्तो दानस्यान्तं न विद्यते" इति नारदीयोक्तम्। दानानन्तरमेव स्वीकारात् पूर्वं दक्षिणा क्रियते। यत्र तु पात्रविशेषानुद्देश्यकदानं तत्र दातुः प्रतिपत्त्युपदेशात् तदधीनसम्प्रदानविशेषनिरूपितस्वत्वं त्यागादेव जायते। तत्र प्रतिपादनमाह मत्स्यपुराणम् "न चिरं धारयेद्गेहे हेम संप्रोक्षितं बुधाः। तिष्ठद्भयापहं यस्मात् शोकव्याधिकरं नृणाम्। शीघ्रं परस्वीकरणाच्छ्रेयः प्राप्नोति पुष्कलम्"। "संप्रोक्षितं पात्रमुद्दिश्य त्यक्तमिति" हेमाद्रिः। अतएव विष्णुपुराणे "तस्मात् सर्वात्मना पात्रे दद्यात् कनकमुत्तमम्। अपात्रे पातयेद्दत्तं सुवर्णं नरकार्णवे। प्रमादतस्तु तन्नष्टं तावन्मात्रं नियोजयेत्। अन्यथा स्तेययुक्तः स्याद्धेम्न्यदत्ते विनाशिनि"। तद्धेम ब्राह्मणायोत्सृष्टं ब्राह्मणसादकृतम् यदि चौरादिनापह्रियते तदा तावदेव पुनरुत्सृज्य देयमिति दानसागरः। "द्रव्यमर्जयन् ब्राह्मणः प्रतिगृह्णीयात् याजयेदध्यापयेत्" इति श्रुतौ याजनाध्यापनसाहचर्य्यात् प्रतिग्रहस्य स्वत्वमजनयतोऽप्यर्जनरूपता न विरुद्धा याजनाध्यापनादौ दक्षिणादानादेव स्वत्वादिति दायभागः। नतु प्रतिग्रहात् स्वत्वं प्रागुक्तमनुधौम्यनारदीयवचनविरोधात्। सम्प्रदानस्वीकारात् पूर्वं त्यक्तद्रव्यस्यान्येन ग्रहणे ब्रह्मस्वानपहारापत्तेश्च। एवञ्च दाने सम्प्रदानस्य कारणतोद्देश्यत्वात्, नत्वनुमतिद्वारा मानाभावात् मनसा पात्रमनुद्दिश्येत्यत्र व्यभिचाराच्च। एवञ्च त्यागान्निवृत्तमपि दातुः स्वत्वं संप्रदानाग्रहणादसम्यक्त्वेन तस्यादानत्वश्रुतेर्दातुः पुनः स्वत्वमुत्पद्यते। तथाच नारदः "दत्त्वा दानमसम्यग्यः पुनरादातुमिच्छति। दत्ताप्रदानिकं नाम व्यवहारपदं हि तत्" असम्यक्त्वञ्च दानस्यादेयद्रव्यदानाद्वा अयथार्थदानाद्वा सम्प्रदानभ्रान्त्यादिना वा पित्राद्यसम्मत्यादिना वा दातुरेवाशुद्ध्या व्यवस्थाभेदाद्वा इति वाचस्पतिमिश्राः। तथाच देवलः। "दाता प्रतिग्रहीता च श्रद्धा देयञ्च धर्मयुक्। देशकालौ च दानानामङ्गान्येतानि षड्विदुः"। धर्मयुक् न्यायार्जितं द्रव्यं तथाच विष्णुधर्मोत्तरम् "देशकाले तथा पात्रे धनं न्यायागतं तथा। यद्दत्तं ब्राह्मणश्रेष्ठाः। तदनन्तं प्रकीर्तितम्"। प्रतिग्रहाभावे प्रतिग्रहीतृरूपाङ्गाभावादसम्यक्त्वम्। दत्तस्याप्रदानं पुनर्हरणं यस्मिन् व्यवहारपदे तत्तथेति विज्ञानेश्वरः। अतएव यज्ञाद्यर्थं याचकाय धनं दत्तमपि तेन तदकरणे पुनस्तद्ग्रहणमाह मनुः "धर्मार्थं येन दत्तं स्यात् कस्मैचिद्याचते धनम्। पश्चान्न च तथा यत् स्यान्न देयन्तस्य तद्भवेत्"। दत्तस्य गृहीतस्य भुक्तस्यापि पुनरादानश्रुतेः सुतरां पात्रस्योपेक्षायां तथेति। उपेक्षया स्वत्वहानिमाह बृहस्पतिः "प्राप्तमात्रं येन भुक्तं स्वीकृत्यापरिपन्थिनम्। तस्य तत् सिद्धिमाप्नोति हानिञ्चोपेक्षया तथा"। अतएव प्रतिग्रहीतुस्त्यागात् फलं वक्ष्यते। अन्यत्र हारीतः "प्रतिश्रुत्याः प्रदानेन दत्तस्य छेदनेन च। विविधान् नरकान् याति तिर्य्यग्योनौ च जायते। वाचा यच्च प्रतिज्ञातं कर्मणा नोपपादितम्। तद्धनं ऋणसंयुक्तम् इह लोके परत्र च"। दत्तस्योच्छेदनं स्वयन्दत्तस्य द्रव्यस्य प्रतिग्रहीतृदानविक्रयादिकं विना छेदं बलात् स्वीकरणं नतु तद्विक्रीतादेर्ग्रहणम्। तथा चाश्वमेधिके पर्वणि युधिष्ठिरं प्रति व्यासवाक्यं "दत्तैषा भवता मह्यं ताञ्च भूमिं ददाम्यहम्। अरण्यं दीयतां मेऽद्य आसीत् पूर्वन्तु ते यतः" इति कात्यायनः "सुस्थेनार्त्तेन वा दत्तं श्रावितं धर्मकारणात्। अदत्त्वा तु मृते दाप्यस्तत्सुतोनात्र संशयः"। आर्त्तेन जन्मप्रभृति महारोगिव्यतिरिक्तरोगिणेत्यर्थः। महारोगिणां दाने "तेषां मध्ये तु यः कुष्ठी गर्हितः सर्वकर्मसु" इति प्रागुक्तभविष्यपुराणीयनिषेधात्। एवञ्च मुमूर्षुदत्तस्य यद्दानोपसर्गत्वाभिधानं तद्धर्म्मार्थेतरदानपरम्। स्मृतिः "स्नात्वा शुद्धे समे देशे गोमयेनोपलेपिते। वसित्वा वसनं शुद्धं दानं दद्यात् सदक्षिणम्"। अत्र श्राद्धवल्लेपितदेशाभिधानात् "यज्ञोदानं तपोजप्यं श्राद्धञ्च सुरपूजनम्। गङ्गायान्तु कृतं सर्वं कोटिकोटिगुणं भवेत्" इति स्कान्दे गङ्गायामिति गङ्गातीरपरमिति गङ्गावाक्यावली। पाद्मे "शिवस्य विष्णोरग्नेश्च सन्निधौ दत्तमक्षयम्"। लिङ्गपुराणे "शालग्रामशिला यत्र तत्तीर्थं योजनद्वयम्। तत्र दानञ्च होमश्च सर्वं कोटिगुणं भवेत्"। यत्र भूर्लोके। भूर्लोकमाह विष्णुपुराणम्। "पादगम्यञ्च यत् किञ्चि-